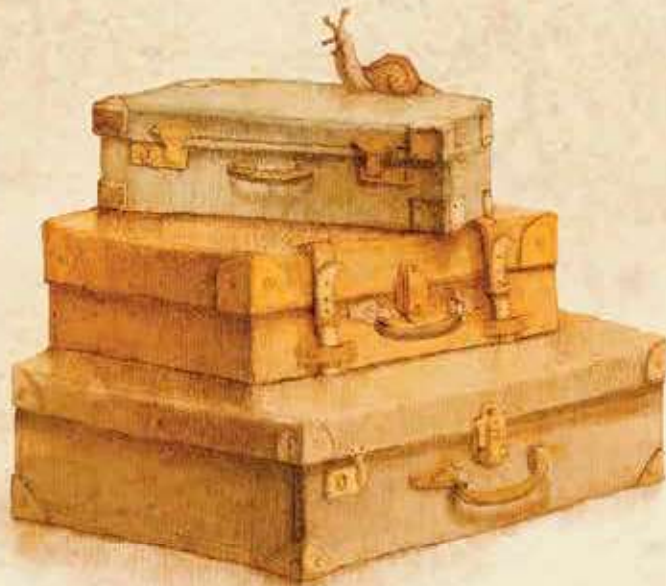

Φεντερίκα Ορτολάν, Μάρκο Λεόνι

Ο ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΗΣ

Κανείς δεν καταλάβαινε πώς κατάφερνε
να ισορροπεί πάνω σε μια τρίχα. Σ' ένα τέτοιο ύψος.
Με τόση αυτοπεποίθηση.
Ήταν ο καλύτερος ακροβάτης
τεντωμένου σχοινιού στον κόσμο.

Δεν έμενε ποτέ
πάνω από μία μέρα στον ίδιο τόπο.
Γι' αυτό όλοι τον αποκαλούσαν
ο «περιπλανώμενος σχινοβάτης».

Έφθανε πάντα με μια μικρή βαλίτσα,
όπου είχε τα ρούχα του για το νούμερό του,
που ήταν τα ίδια με αυτά που φορούσε κάθε μέρα.
Άλλωστε, κάθε στιγμή στη ζωή είναι μια παράσταση.

ΕΝΑ ΣΑΚΑΚΙ ΣΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ,
ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ ΜΠΛΟΥΖΑΚΙ,
ΕΝΑ ΘΑΛΑΣΣΙ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ,
ΑΝΟΙΧΤΟΧΡΩΜΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ.
ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΕΡΑΣ
ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ ΑΕΡΑ.

Ένα ημίψηλο καπέλο έκρυβε τα μαλλιά του.
Στον λαιμό ένα κόκκινο μαντίλι για να μπορούν
να βλέπουν οι θεατές το σημείο όπου βρισκόταν ακριβώς.
Μια μικρή φλόγα στον αέρα.

Κανείς δεν ήξερε πότε έφθανε,
από πού ερχόταν και πού πήγαινε.
Απλώς ερχόταν. Έμενε. Έφευγε.

Διάλεγε το σημείο της παράστασης πολύ προσεκτικά,
σαν το σπουργίτι που διαλέγει κλαδί για τη φωλιά του.
Σήκωνε το δάχτυλό του για να καταλάβει από πού φυσάει ο αέρας.

Μετά έβγαζε το καπέλο και σαν μεταξωτές κλωστές
πετάγονταν τα μαλλιά του. Τα πιο μακριά μαλλιά του κόσμου.
Έκοβε μια τρίχα και τη στερέωνε ψηλά, πολύ ψηλά,
από το σημείο εκκίνησης μέχρι το σημείο που θα έφθανε
τελειώνοντας το νούμερό του.
Αν και ποτέ δεν πίστευε ότι είχε φτάσει κάπου.

Έπειτα άρχιζε η παράσταση.
Οι άνθρωποι μαζεύονταν.
Αδύνατον να μην τον προσέξουν.

Το πρώτο βήμα ήταν το πιο λεπτεπίλεπτο.
Με τη μύτη του ποδιού δοκίμαζε την αντοχή της τρίχας.
Πάντα θαύμαζε πόσο γερή ήταν μία τόσο λεπτή τρίχα.
Άρχιζε το πέρασμα: χέρια ανοιχτά, βήμα αργό.
Μια ελαφριά ισορροπία.

ΣΥΝΕΧΙΖΕ ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΑΕΙ ΘΕΑΜΑΤΙΚΑ!